

ΤΡΑΓΟΥΔΗΜΕΝΑ ΧΕΡΙΑ

(ΔΙΟΤΙΧΑ)

Γυμνά κι' ὀρθά τὰ χέρια σου, μοιάζουν στὸ ψήλωμά τους
βυσστές λαμπάδες, πού ζητοῦν ἀπ' τ' ἄστρο τὸ ἀναμά τους.

*

Πλάστρα ἢ χαλάστρα; Καί τὰ δυὸ στὰ χέρια ξευγαρώνεις;
Ἐλένης οἱ παλάμες σου—τὰ δάχτυλα Ἀντιγόνης.

*

Σφιχτοκρατῶ τὰ χέρια σου χωρὶς νὰ καταλάβω,
πὺς σκλαβωμένα ἂν τὰ θαρρῶ, δικό τους μ' ἔχουν σκλάβο.

*

Τὸ χέρι σου γυμνάγκωνο σὴν ὄψη γιὰ σκεπή σου.
Κάτω ἀπ' τὴ μιὰ φτερούγα σου σάν τὸ πουλί κοιμήσου.

*

Τὸ χέρι σου ἂν μὲ πλήγωσε, θαρρεῖς, τὸ καταριέμαι;
Σάν νὰ εἶμαι ὁ φταίστης, τὸ φιλῶ καὶ λέω: Συγχώρεσέ με!

*

Στὴν Ἀφρογέννητη Θεά μὲ τὰ κομμένα χέρια
τὰ δυὸ σου χέρια ἂν ἔδινες, θὰ γίνονταν ἀκέρια.

*

Ὡ χέρια, πού χαϊδεύετε, κι' ἂν κάποτε χτυπᾶτε,
τὴν ὥρα ἐκείνη πιὸ πολὺ θαρρῶ πὺς ἀγαπᾶτε.

*

Τὴν ἀρραβώνα σου θωρῶ στὸ δάχτυλο στολίδι
χωρὶς καῦμό - - - Τὸ ἀθώρητο ζηλεύω δαχτυλίδι.

*

Τὰ κρούι σου χέρια σὶς ξεστὲς παλάμες μου ἔχω κλείση.
Πᾶρ' τα! μὴ λυῶση ὁ πάγος τους καὶ τὴ φωτιά μου σβύση.

*

Σὲ εἶδαν τὰ μάτια, σ' ἄκουσαν τ' αὐτιά, μὰ δέ μου φτάνει.
Δὸς μου τὰ χέρια—ἀλλιώς θαρρῶ τὸν ἐρχομό σου πλάνη.

*

Μὲ τίς παλάμες ἀνοιχτές ζητᾶς ἢ δίνεις κάτι;
Δίνεις ἀγάπη; κράτα τὴν. Ζητᾶς ἀγάπη; νά τη!

*

Τῶν δυὸ χειρῶν τὰ δάχτυλα, πλέκοντας μὲ συμπόνια,
χτίζεις χελιδονιῶν φωλιά - - - Ποῦ εἶναι τὰ χελιδόνια;

*

Τὰ μουσικά σου δάχτυλα λαλοῦν σὲ φῶς κι' ἀγέρα:
καλάμια ἀπὸ τὴν καλαμιά, πού κοψε ὁ Πάν φλογέρα.

*

Σὲ πλήγωσα καὶ μ' ἄπλωσες πονετικά τὸ χέρι.
Ποιηὶ δὲν εἶναι πιὸ βαριά.—Καλύτερα μαχαίρι!

*

Σταυρόδεσες τὰ χέρια σου σὰν προσκυνήτρας χέρια.
Στὸ ρημοκλήσι ποιᾶς κορφῆς θ' ἀνάψης ἀγιοκέρια;

*

Διπλὰ τῆς νίκης στέφανα στὰ χέρια σου πλεγμένα:
κι' ἂν νίκησα ἢ νικῆθηκα, πάντα θὰ πάρω τὸ ἔνα.

*

Ρόδα ἔκοψες καὶ μάτωσες τὰ χέρια;—Δὲ σὲ κλαίω.
Θὰ σ' ἔκλαια ἂν σὲ πλήγωνε τὸ Ἄσχημο—ὄχι τὸ Ὁραῖο.

*

Τί κλεῖς στὸ χέρι σου, φλουρία; Στὴ φτώχεια νὰ τὰ ρίξεις.
Καὶ μούς; Σ' ἔμένα δόσε τους Ἀγάπη; Μὴν τ' ἀνοίξεις.

*

Ὅταν τὰ χέρια σταυρωτὰ σφίγγεις μὲ καρδιοχτύπι,
σοῦ λέω:—Μιά κούκλα, ἓνα παιδί, κάτι ἀπ' τὰ δυὸ τοὺς λείπει.

*

Ἀχτίδες ἡλίου κλώθοντας τὰ δυὸ σου χέρια τ' ἄξια,
πλέκουν, σὰν τῆς Λιογέννητης, χρυσάφια καὶ μετάξια.

*

Νεράϊδας χέρια—κύματα—γιὰ κάποια βάρκα ἐγράφη
νά γίνουν πνίχτρας ἀγκαλιά. Ζηλεύω ἢ κλαίω τὸ ναύτη;

*

Μ' ὀργὴ τὸ χέρι χτύπησες γροθιά μὲσ' στὸ ἄλλο χέρι.
Ψέμα!—Γεράκι γίνεται ποτὲ τὸ περιστέρι;

*

Τί καταδίκη εἶναι γιὰ σᾶς, ὦ χέρια, νὰ θυμᾶστε
κάτι κακὸ πού κάνατε—κι' ὁμως ἀθῶα νὰ στε.

*

Τὰ δυὸ σου χέρια ἀστείρευτες βρούσες τῆς Καλωσύνης.
Διψῶ! Νά, τὸ ποτήρι μου! Μιά στάλα δέ μου δίνεις;

*

Ἀταίριαστο συνταίριασμα: σὲ χέρια σιδερένια
πηλὸς οἱ δυὸ παλάμες τους, τὰ δάχτυλα κερένια.

*

Βαρὺ κρυστάλλι ἢ πίστι σου στ' ἀδύναμά σου χέρια.
Μὴν τὴ ραΐσης—σπάσε τὴν! ἢ δός μου τὴν ἀκέρια.

*

Παινεύεσαι πού εἰς' ἄπονη κι' ἄσταθι σὰν ἀνέμη.
Ψαζογελοῦν τὰ μάτια σου - - Τὸ χέρι γιατί τρέμει;

*

Χέρια τῆς Θέλησης νικοῦν τὰ δυνατὰ κ' ἐνάντια,
κι' ὦ χέρια τῆς Ὑπομονῆς, πού τρίβετε διαμάντια!

*

Μὲ πίστι θά θελα νὰ ἰδῶ τὸ χέρι σου ὑψωμένο,
οὐ χέρι τῆς Μαγδαληνῆς πρὸς τὸν Ἀναστημένο.

*

Εἶπε ἓνα χέρι:—“Ὅπου χτυπῶ σπῆ καὶ χαλῆ ἢ ὀρημή μου.
Κ' εἶπε ἄλλο χέρι:—“Ὅπου χτυπᾷς σώζω. Νὰ ἢ δύναμή μου!

*

Ἐναν τύφλο ὅποτε ἔλεεις, τὸ χέρι σου γνωρίζει:
Τὸ ρόδο καὶ σιὰ σκοτεινά κι' ἀθώρητο μυρίζει.

*

Ὡ χέρι, ἄναμα, σβύσιμο δαυλοῦ εἶναι τὸ κρυφὸ σου:
Ἐρῶς, Ἰσόλδης κρύξιμο καὶ θάνατος τὸ φῶς σου.

*

Τὰ χέρια ἀπὸ τοὺς ὄμους σου γυμνά κατηφορίζουν.
Τὰ δυὸ τρεχούμενα νερά ποιά χέρσα γῆ ποτίζουν;

*

Ἄν τύχαινε τὰ χέρια σου δικά της χέρια νά γῃ,
δὲ θ' ἄφηνε τὸν Ἐκτωρα νὰ φύγῃ ἢ Ἀνδρομάχη.

*

Κεράστρας χέρια μοῦ φεραν κρασί στὸ πανηγύρι,
κ' ἔγινε Δισκοπότηρο γιὰ μένα τὸ ποτήρι.

*

Ὅπου τὰ χέρια σου ἀπλωθοῦν, τριαντάφυλλα θ' ἀνοίξουν,
κι' ἂν ὑψωθοῦν στὸν οὐρανό, καινούργια ἄστρα θά δειξουν.